

Pasqual Maragall: bona feina i bona moto

En un dia qualsevol d'aquesta campanya electoral, si vostè va amb moto i sense casc pels carrers de Barcelona, pot tenir una sorpresa. No es tracta de cap sanció. Podria ser que, esperant un semàfor, un altre motorista li recomanès que es posés protecció al cap per circular. Aquest motorista és l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, que durant els dies de campanya es desplaça damunt d'una Honda Revere de 650 c.c., matrícula B-8184-LK, la moto que Carles Cardús va regalar a l'Ajuntament. Òbviament, l'alcalde i candidat a la reelecció pel Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) porta casc.

Una moto pot ser molt útil a un alcaldable per Barcelona per poder arribar a acomplir l'atapeïda agenda electoral que la campanya obliga, i sobretot és útil per salvar els problemes de trànsit que la capital pateix. Però a Pasqual Maragall la moto li pot haver servit també per fugir més ràpidament de la incòmoda polèmica de Rodríguez Ibarra, per esquivar hàbilment la inoportuna vaga del metro i per intentar arribar més aviat, si fos possible, als Jocs Olímpics de 1992, la seva gran carta d'aquestes eleccions.

Els socialistes catalans han dissenyat la seva campanya barcelonina al voltant de l'emblemàtica paraula "feina". Es tracta de fer repàs i exposar tot allò que el consistori governat pel PSC ha anat fent els darrers anys, que és molt. Poca ideologia i molts exemples pràctics i palpables per a l'elector en una campanya on es tracta més d'ensenyar que no de fer entendre continguts. En aquesta línia Pasqual Maragall combina les visites als barris, centrants-les en llocs on ha construït alguna cosa, amb els petits mítings per a la "gent del barri", on fa l'inventari de la seva gestió. Entre acte i passejada, la moto. La ideologia gairebé no apareix en els discursos de l'alcalde i la deixa per al número dos de la llista, Lluís Armet. És Armet qui s'encarrega des de la tarima de transmetre la teoria municipalista del PSC a la població, recordant allò que els socialistes representen la

Pasqual Maragall.

cent i l'inoportú, evita que la senyora s'acosti. Ella insisteix, exclamant-se en castellà: "Vull parlar amb el meu alcalde, vull demanar-li una vivenda". Els simpatitzants socialistes que voregen l'alcalde li diuen que vagi a preguntar a la Generalitat o a Cullell, el candidat de CiU. La mare soltera replica, amb la lucidesa que sovint acompanya la desesperació, dient: "vull parlar amb Maragall perquè aquest és el meu alcalde, l'altre és el de tota Catalunya". Finalment, la senyora desisteix i es conforma amb parlar amb algun periodista que no té pressa a arribar a la redacció. Maragall desapareix de nou damunt la seva Honda, ha sentit de refiló la queixa i és conscient que el problema de la vivenda és un dels més importants que pateix la ciutat.

Un míting socialista, o de qualsevol partit, ja no és el que era. De les masses ideològitzades s'ha passat a un públic més reduït, format bàsicament per la gent que té "temps": jubilats i nens. El PSC hi posa clavells, l'eslògan "Bona feina, Maragall" i dues parades. Una de la revista *La Rosa* i una altra de l'associació Amics de Maragall. La

bandera de Barcelona és l'única que presideix la tarima. Un dia de campanya pot completar-se amb un dinar amb el productor discogràfic nord-americà Quincy Jones, un sopar de comiat del director de l'Orquestra ciutat de Barcelona o anant a veure la final de la Recopa al Palau Sant Jordi per patir col·lectivament amb la parròquia culé.

Per completar la cursa del 26-M, Pasqual Maragall té una vegada més el suport dels ministres del govern de Madrid. Vénen a Barcelona, l'acompanyen a alguna visita i engreixen la llista de promeses electorals que el ciutadà sent aquests dies. No té moto, però sí el pont aeri i, a més, ara n'hi ha que són nascuts a Catalunya. Es coneixen el pati. La traca final la posarà el mateix president del govern, Felipe González el dia 23 al Palau Sant Jordi, la nineta dels ulls de Pasqual Maragall i de tot el socialisme local.

Barcelona cosmopolita, oberta, tolerant i d'entesa entre els catalans enfront de la Barcelona convergent, que defineixen com a tancada i enfrontada. És un repartiment de papers probablement estudiat, per aconseguir presentar Maragall per damunt de qualsevol partit.

Quan Maragall baixa de la moto, entra en un bany de multituds. No en va les enquestes demostren que de tots els alcaldables, és el que gaudeix d'una popularitat més elevada, amb diferència. Els tòpics petons i abraçades a l'àvia, a la neta i al simpatitzant també poden tenir els seus inconvenients. Entre els ciutadans no tothom viu en l'èxtasi pre-olímpic i Maragall es troba sovint amb reivindicacions desesperades. És el cas de la senyora Rosario C.R., mare soltera, que acabat un acte electoral i mentre Maragall passa el bany de multituds previ a la fugida amb la Honda, s'intenta aproximar a l'alcalde per poder-hi parlar. El servei de seguretat, hàbilment preparat per distingir entre l'admirador inno-

Pere Martí